

‘Door de beroerte ben ik opnieuw geboren’

Tekst: Sietske Arkenau

Mariska Stok (36) straalt, ze is een vrolijke en energieke verschijning. Niets wijst erop dat de administratief medewerkster/receptioniste van de Hersenstichting een beroerte heeft gehad. ‘Ik heb uiteindelijk zoveel geluk gehad!’

‘Ik heb een leven voor en na de beroerte. Als ik in de spiegel kijk zie ik nog steeds dezelfde persoon, maar van binnen ben ik een ander mens geworden. Een arts waarschuwde me al dat dit zou gebeuren en hij kreeg gelijk. Het voelt alsof ik door de beroerte opnieuw ben geboren.’

Het is ondertussen zeven jaar geleden dat de aneurysma [een verwijding in een deel van het vaatstelsel, red.] is gebarsten, vlak voor Mariska’s dertigste verjaardag. ‘Ik was al een maand niet lekker, ik voelde me erg opgefokt. Ik zou met een vriendin op wintersport gaan, maar ik wilde ook graag dat mijn moeder meging. Als zij niet was meegegaan, was ik er nu niet meer geweest...’

‘Ik leef nu bewust en sta dicht bij mezelf.’

Mariska stond bovenaan een piste toen zij opeens enorme hoofdpijn kreeg en misselijk werd. ‘Ik snowboardde snel terug naar ons appartement. Op hetzelfde moment kwam mijn moeder binnen, zij was gevallen en had een gebroken pols. Zij moest per ambulance naar een kliniek en nam mij toen mee. Zonder haar was ik waarschijnlijk naar bed gegaan en nooit meer wakker geworden.’ De dienstdoende arts vertrouwde de situatie niet en stuurde Mariska naar een ziekenhuis. ‘Gelukkig maar, want ik bleek een slagaderlijke bloeding te hebben.’

Mariska is direct geopereerd. ‘Het is allemaal goed gekomen, ik heb bijna niets aan de hersenbloeding en de operatie overgehouden. In het begin had ik wel paniekaanvallen; ik was zó bang dat het weer zou gebeuren. Maar dat is overgegaan, het enige negatieve gevolg is dat ik niets meer ruik.’

foto: Elske Oosterbroek

‘Het klinkt misschien raar, maar de beroerte heeft me veel goeds gebracht. Het is alsof er een masker is afgevalen en ik eindelijk mag zijn wie ik ben. Ik leef nu bewust en sta dicht bij mezelf. Ik heb aandacht voor de dingen die belangrijk voor mij zijn, zoals liefde, familie en vriendschap. Vroeger dacht ik vaak: ben ik wel goed genoeg? Ik was harder voor mezelf en anderen. Dat is verdwenen.’

Ook op professioneel vlak volgt Mariska haar gevoel. ‘Sinds ik bij de Hersenstichting werk doe ik nuttig werk waar ik echt blij van word. Dit voelt veel beter dan binnen de commerciële sector, waar ik eerst werkte. Ik heb veel contact met mensen: ik bied een luisterend oor en informeer mensen. En door mijn eigen ervaring kan ik me goed kan inleven in de organisatie.’ Mariska lacht: ‘En ik heb nog nooit zo’n drukke baan gehad.’

‘Ik ben echt een ander mens geworden, van buiten ben ik dezelfde maar van binnen ben ik opnieuw geboren. Ik heb echt aan mezelf moeten wennen. Het typische is dat de hersenbloeding gebeurde op de dag dat ik eigenlijk dertig jaar terug ook echt geboren had moeten worden. Dat vind ik zo symbolisch.’

